

DEL MITE A LA REALITAT

ROSER CAMINAL I HOMAR, osb

Fent un petit recorregut per les lectures d'aquest diumenge m'encamino cap a la meta

Avui en la lectura de l'Èxode, com si ens expliquessin un conte, veiem uns homes aguantant les mans de Moisès. Cansats i suats suporten el pes feixuc dels seus braços, sense permetre que baixin ni un sol mil·límetre. Així, Aharon i Hur es creuen inicialment els artífexs de la proesa, de la victòria contra els amalequites. Ara bé, l'autor d'aquest llibre, ens fa saber que el polsim màgic que ha fet possible això, és un polsim diví. I ens diu que és Déu qui a través de l'esforç, la suor i la pregària ha donat la victòria; ara bé, si llegim entre línies també veiem un Déu que fa diferències. Estem davant *el mite de l'elecció*. El Déu de Jesús no pot estar en contra de ningú. Amalec és per a Déu tan estimat com el poble jueu...

A la segona lectura d'avui, Pau reflecteix *el mite de la inspiració*. En un toc d'alerta, ens recomana «persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada». Això té un regust a aquella expressió segons com tan desafortunada: «sempre s'ha fet així». Fray Marcos ens diu: «no tota l'Escriptura és útil per ensenyar. Recordeu les paraules de Jesús: heu sentit que es va dir... però jo us dic...».

A l'evangeli, Lluc avui ens presenta un Déu extern, fora de nosaltres que té paciència, molta paciència i que si insistim acabarà fent-nos cas i a més ens donarà allò que li demanem. Lluc ens parla des del *mite de la justícia de Déu*. «Però avui sabem que Déu no pot tenir una postura i una altra per a dins d'una hora o per al final dels temps. Déu és sempre el mateix i no pot canviar per emmotllar-se a una petició. Déu, ni ara ni després, ni a qui li demani amb insistència ni al qui no demani, farà justícia humana de cap manera. [...] Déu mai no podrà fer justícia com l'entendem els humans [...]. La justícia divina s'està fent en tot moment. Per a ell tot està en ordre a cada instant».

En canvi el poeta del salm d'avui ja ens encamina cap al sentit profund d'avui. El salmista ens mostra que quan estem perduts i necessitats de suport, la primera reacció de l'ésser humà és mirar fora, cridar i demanar ajuda. «Alço els ulls a les muntanyes: d'on em vindrà l'ajuda? L'ajuda em vindrà del Senyor, del Senyor que ha fet cel i terra». Però, no es queda en aquesta primera reacció i com en un tancar i obrir d'ulls —atura el temps per un instant i cospa la nostra realitat fonda— «el Senyor em guarda i m'empara al seu costat mateix»

Sí, aquesta és per a mi la clau del missatge d'aquest diumenge i que ens és proclamada en la darrera frase de l'evangeli «Creieu que el Fill de l'home trobarà fe a la terra?». Lluc posa aquesta frase en boca del mateix Jesús. Aquell que l'àngel havia anunciat, el qui havia de rebre per nom Jesús, l'Emmanuel, el Déu amb nosaltres ara s'autoproclama el Fill de l'home. El Fill de l'home és expressió de la realització de les promeses. «En Jesús l'aliança està present a la terra; la seva persona és el lloc on Déu es manifesta als homes». Ja no hi ha distància, ni un Déu extern; el Pare i jo som U. Alhora aquesta realitat també es realitza en nosaltres: «Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament U».

Ex 17,8-13 ; salm 120 ; 2Tm 3,14-4,2 ; Lc 18,1-8

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES